

Nummer 16

15. August 1906.

55. Aargang

Utah og Mormonerne.

Følgende Sammen drag af et Foredrag holdt af den ærede Hr. John B. Meakin i Cleveland, Ohio, fremstiller hans Anskuelse om Mormonerne, og da han ikke er et Medlem af Kirken, men staar for Frihed og Ret, og har boet iblandt dem i mange Aar og gjort sig bekendt med deres Historie og Lidelser, vil denne Beretning maatte interessere nogen, som helst vilde høre fra en udenforstaaende. Vi oversættede følgende fra »Elders Journal«:

Søndag Aften den 13. Maj 1906 holdt Hr. John B. Meakin sit ypperlige Foredrag om „Utah og Mormonerne“ i Pythian Temple i Cleveland, Ohio. Ugen i Forvejen vare Uldsterne her sysselsatte med at avertere og gøre andre nødvendige Forberedelser dertil. De lejede en af de bedste Sale i Byen, og satte Bekendtgørelser i alle Aviserne og tillige udsprede 2000 Programmer blandt Befolkningen. Saaledes blev det godt bekendtgjort baade blandt de Hellige og Fremmede. Den Del af Programmet, der begyndte Underholdningen, bestod af en Piano-Duet af Frøknerne Effie Mejers og Lottie Wilcox og en Solo af Uldste F. W. Cummings. Uldste Geo. A. Bigler præsiderede.

Hr. Meakin begyndte med at recitere det smukke Poesi: „Misforstaaet.“ Derpaa stibrede han med smukke og betydningsfulde Ord et Tankebillede, der gav en klar Udsigt over Saltødsalen, som den i Dag ligger — udsprede milevidt med sine grønne og gule Marker, med sine tusinde Bondegaarde og sine trivelige Landsbyer, indhegnet som den er

af Bestens berømte Stenbjærge, hvis Spidser her og der taarne op i Skyerne, og for det meste af Aaret ere bedækkede eller plettede med Snebanker. Ser man mod Nordvest fra et gunstigt Højdepunkt, har man foran sig den skønne Mormonstad, Salt Lake City, med sine brede Gader, beplantede ved begge Sider af skyggefulde Alleer, saa at Staden i Afstand ser ud som en stor Skov, gennem hvis Trætoppe man ser Tage og Taarne af Stadens mange Kirker, Skolebygninger og moderne Boliger titte frem af deres løvrige Skjul. Forvandlingen af den fordums graa, øde Ørt til dette behagelige Billede skyldes til dels de mange evigrislende Vandstrømme, hvormed dette Fortidens Øde var forshynet fra dets næsten ligesaa evige Dække af Sne paa Bjærgtoppene, og dels skyldes det den utrættelige Flid og det Heltmod, der udmærkede Dalens tidlige Nybyggere — ikke at glemme deres hæderlige Anførere, der ligesom Moses var begabet med en overordentlig Dømmekraft og Indsigt i tilkommende Tidens Trang. Allevegne er der plantet Træer — Træer plantes allevegne — der yde Skønhed og Skygge frit til den vandrende. Paa hver Side af de brede Gader risle klare Vandbække forbi i Træernes Nærhed og gør dem saaledes Livet muligt.

J sit Foredrag tog Hr. Meakin sine Tilhørere tilbage til Mormonkirkens Oprindelse, og fremstillede ved Billedets Side den beundringsværdige Karakter, der ses at have gjort sig gældende hos Joseph Smith og hans ydmyge og foragtede Tilhængere; han viste, hvorledes de maatte stride sig frem under Forsølgelse og krænkende Forhaanelser i det frie Land, Amerika, for at frembære deres Kærligheds og Freds Budskab, der vilde forædle og opløste Menneskene. Han fremholdt den Vished, der findes mellem Joseph Smiths Mission og Frelserens. Begge havde en Mission af Kærlighed, idet de lærte Menneskene at elske hverandre. Begge bleve bragte i Forhør af Landets Øvrigheder og fundne uskyldige; dog maatte begge tilsidst lade deres Liv af Kærlighed til deres Medmenneskers Velværen.

Han bemærkede, at Kirken blev organiseret den 6. April 1830 med kun seks Medlemmer, og inden et Aar var dette Antal formodentlig Joseph Smith og hans Tilhængeres utrættelige Arbejde og Mod steget til over et Tusind. Dengang Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret, vare alle de sektariske Kirker i Strid med hverandre, men lige saa snart som denne Kirke blev organiseret, forenede de sig i at rette Angreb mod denne lille Forsamling. Men uagtet den Forsølgelse og de mange Lidelser, der blev læstet paa dem, voksede de og tiltog Dag for Dag. Til sidst bleve de nødsaget til forlade Ny York Staten paa Grund af den der eksisterende Forsølgelsesaand. Derfra drog de mod Vesten og bosatte sig i Kirtland i Ohio, hvor de byggede en smuk Stad og opførte et Tempel for Herren, hvori de kunde tilbede ham i Fred ifølge deres Tro.

Men deres Fjender fulgte efter dem. Kristine Præster, som udgav sig for at være Herrens Tjenere, ja, som sagde sig at holde sig ved hans Lære: „Elf din Næste som dig selv“, vedblev med deres Forsølgelser og Udraab mod de Hellige, baade paa Prædikestolen og i Pressen; og tilsidst fik de den almindelige Stemning saaledes forbitret imod de Hellige, at en organiseret Bøvelhob uddrev dem fra deres Hjem og Ejendele, fra deres smukke Stad, som de selv havde bygget. De vandrede paa deres Flugt fra deres Volds mænd mange Mil ud i Orkenen mod Vest og bosatte sig tilsidst i „Far West“, som de kaldte den By, de der begyndte at bygge i Misjouri. Her byggede de sig igen hyggelige Hjem. Ophørte nu Forsølgelserne? Af nej! Naar et Glædens Budskab, der lyder: „Fred paa Jord og i Menneskene Velbehagelighed“, er udsendt til Nationer, er der en Fjende, der sætter sig imod og forfølger dem, som bære et saadant Budskab. Det varede ikke længe, før de uvidende atter blev opægget til at drive dem bort fra dette Hvilested. Syge og udmattede flygtede de igen ud i Orkenen, medens deres brændende Hjem ved Nattetid oplyste deres Stier. Hvilket Syn! Hvilken Uforstammethed! Er der ej længer et Hjerte i Menneskene? Kunne vi som frie amerikanske Borgere rolig betragte og bifalde Grindringen om saadan Grusomhed? Disse pengeløse, fortvivlede Fædre og Mødre med deres grædende Børn, pjaltede og sultne, igen søgte et nyt Hvilested og lejrede ved Nauvoo, Illinois, ved Mississippiflodens østlige Bred. Her bosatte de sig, og atter trivedes de for en Tid. Men deres Forsølgere vare endnu ikke tilfredsstillende. Tørsten efter de Helliges Blod blev stærkere med Aarene, og den 27. Juni 1844 blev Joseph Smith og hans Broder Hyrum Smith overfaldet og myrdet i Carthage, Illinois, af en ophidset Bøvelhob, der for at undgaa Genkendelse havde sværtet deres Ansigter.

Efter Joseph Smiths Død faldt Kirkens Byrder paa Brigham Young, som var en Mand af en mærkværdig fast Karakter og et uovervindeligt Heltemod. Den blodtørstige Bøvel blev dog heller ikke tilfredsstillt ved de to Martyrers Død; deres sataniske Aand rasede efter de Helliges Blod, og midt om Vinteren 1846 blev de Hellige tvungne til foran fældede Bajonetter at forlade deres Hjem og vandre gennem Sne og Is, mange af dem barfodede, blødende og syge, hvorved de ogsaa efterlod en blodstængt Sti, hvor de havde vandret. Hr. Meakin stildrede os her nogle Billeder af deres elendige og uheldige Uddrivelse. Mænd og Kvinder, syge og sultne, Børn barbenede og pjaltede, grædende for Brød, udsatte for Uvejr og Kulde, begav sig paa Vandringen ud i det ukendte Bildnis, hvor kun ventede dem Indianerhorde og vilde Dyr. De nærrede et Haab om, at paa et eller andet Sted i Klippebjergenes Toppe fjærnt i Vesten de maatte finde et Sted, hvor de kunde være i Fred og dyrke Gud ifølge deres Samvittigheds Bydende. Her sammenlignede Hr. Meakin Brigham Young med Columbus. Dennes Naab til

sine Søfolk var steds: „Styr frem, styr frem, styr frem!“ over det ukendte Hav; hins Raab, medens han ledede sine Medflygtninge over ukendte Vilnisser var: „Følg med, følg med, følg med!“ Tilfids, efter at have udholdt umaadelige Videlser, naaede Brigham Young med sit lille Rejseelskab, der bestod af 143 Mænd, 3 Kvinder og 2 Børn, Mundingen af den saakaldte „Emigration Canyon“ den 24. Juli 1847. De beskuede Dalen, som dengang var en øde Ørk, og med hans sædvanlige Bestemthed sagde Brigham Young: „Her ville vi bygge os vore Hjem!“ Nu samlede dette Selskab af trætte og udmattede Pilegrimme sig i en Kreds og opsendte deres Tak og Pris til den Almægtige for hans Baretægt over dem under deres mange Møjsommeligheder.

Straks begyndte de at pløje og plante i den tørre Jord, der var lig tør Aske, bygge Huse, Skolebygninger og Kirker, grave Vandledninger, bygge Broer osv.; og i en kort Tid blev de et triveligt og gudfrygtigt Folk, der havde forvandlet en Ørken til „at blomstre som Rosen“. Ja, havde de bare kunnet forbleven i denne rolige Tilstand af Lykkelig! De havde ingen Drickehuse, ingen Pianoer, ingen Skændselsstjul for Ugudelighed; men i Stedet for var der Kirker, Skoler, Teatre og Forlystelseshaller, hvor de samlede som Brødre og Søstre for at deltage i ustyldige Fornøjelser en Gang imellem. Medens dette gik for sig i det fjærne Vest, lagde vore stakkels bedragne kristne Venner i Østen Planer for at sende Missionærer ud for at „kristeliggøre“ dem. Stammelege Rygter bleve udsprede overalt i Landet af saadanne, som havde været i Utah og nydt af Folkets Godgørenhed. Dette gjorde de for derved at blive ærede, ansete og belønnede af dem, som i deres Uvidenhed troede, hvad der saaledes blev dem fortalt. Intet syntes dem at være for nedrigt og lasteligt at gøre eller sige for at fremme deres onde Hensigter. Enhver Forbrydelse, der blev begaaet i eller nær Salt Lake City, blev tilskreven Mormonerne, saa vel som mange andre Ting, man forestillede sig. Disse Bestyldninger fattes vedblivende i Omløb uden Modsigelse, saa at hele Nationens Stemning er vendt mod dette fredsommelige og gudhengivne Folk. Men nu har dette Uvidenhedsbaand begyndt at briste, og Folk har Lejlighed til at gaa og se for sig selv den virkelige Tilstand i Utah, og tillige Mormonernes Sæder og Skikke, som de ere.

Hr. Meakin udstammede i stærke Ord de „kristne“ Præster og andre, som have taget Del i at udsprede saadanne Løgne og Fabler om Mormonerne, som de selv vidste, eller mindst burde vide, vare Ujandheder, og derved vilde skade ikke alene Mormonerne, men hele Staten og dens Befolkning. Det saa ofte omhandlede Spørgsmaal, „Polygami“, sagde han, er en gammel udslidt Ræphest. Det er noget, som paa en ganske naturlig Maade retter sig selv — den eneste kristelige Maade. De under dette Princip overlevende Mænd gøre, hvad ethvert ærbart Mennekte burde gøre, nemlig drage Omjorg for deres Husfruer og Børn efter bedste

Evne og give dem deres Navn. Endvidere sagde han, at om femten Aar vilde Polygami kun være noget af det forbigangne.

Han omtalte som særlig roesværdige Utahs Lærestalter og sagde, at Utah stod næsthøjest i denne Henseende af alle Staterne i Unionen. For hvert Barn i Skolealderen udlægges der til Skolevæsenet 100 Dollars (370 Kroner). Skolebygningerne ere rummelige, sunde og hensigtsmæssige og forsynede med det mest moderne Skolemøblement og Undervisningsgenstande. Lærerne ere alle eksaminerede og bruge de nyeste Metoder. Ved Skoleudstillingen i St. Louis tiltrak Utahs Fremvisning sig særdeles Opmærksomhed og overgik mange af sine Søsterstaters.

Støttet af Fakta og Statistik gør Hr. Meakin Fordring paa, at der bør gøres Ret mod Utah og Mormonerne. Han bad Tilhørerne om at holde op med at se med Foragt paa Mormonældsterne, der blive udsendte blandt Menneffene, og derimod byde dem ind i deres Hjem, thi de frembære et Fredens Budskab til Verden. Han har kendt dem i 36 Aar, og elsker dem, fordi de ere de rene og bedste unge Mænd, han nogenfinde har truffet.

Nyt Luftslib.

Torsdag den 14. Juni fik man i Hovedstaden Washington et Syn at se, som bragte Tusinder paa Benene og gjorde mange Bænke tomme i Senat og Hus. Et Luftslib kom sejlede fra et Sted paa Virginia-siden beliggende tre Mil fra Byen og stævne de lige mod Washington-Støtten. Maskinen kom lidt i Ulave, og det bragte Sejleren til at stige ned, men Skibet naaede i god Behold Jorden tæt ved Monumentet, og en halv Time efter steg han igen tilvejs, sejlede to Gange omkring Støtten og styrede saa mod det hvide Hus, som var 400 Fod borte. Omtrent 50 Fod fra den sydlige Indgang steg han ned. Mrs. Roosevelt stod i Binduet, og det var øjensynligt, at hun følte megen Interesse for den underlige Sejler. Luftsliberen opholdt sig en kort Stund ved Præsidentboligen, gik saa igen tilvejs og strøg henover tre Uvisbygninger, hvorpaa han sejlede ret nedad Pennsylvania Avenue til Kapitoliet. Her hilsede han med Glædesraab af Tusinder, deriblandt mange Senatorer og Repræsentanter, passerede saa over Landets Storthingsbygning sønden for den store Kuppel og gik i Ring over Grønningen ved den østre Ende. Saa steg han ned lige ved Mellemtrappen. Han viste sig at have fuld Kontrol over sin Flyvemaskine, og Mængden raabte Hurra. Da han havde dvælet ved Kapitoliet et Kvarters Tid, begav han sig igen paa Farten, sejlede over Bygningen nordensfor Kuppelen og tog Vejen til Virginia. Hvem var han? (Bif.)

Uddrag af et Brev fra Præs. A. M. Nielsen.

Bardø, Finmarken, Norge ^{15/7} 1906.

Præs. J. M. Christensen, kære Broder!

Da jeg endnu er heroppe i Midnatsjolen's Land, vil jeg i Korthed meddele Dem lidt herom. Jeg forlod Bergen den 14. Juni og ankom til Alesund den 15; blev vel modtaget der af vore Brødre og Søstre; holdt et Par gode Forsamlinger og havde en god Tid der. Jeg rejste videre den 19. og ankom til Bergen den 21., Dagen før Kroningen af Norges nye Konge og Dronning, der fandt Sted under stor Højtidelighed. Byen var smukt dekoreret, ligeledes Havnen, hvor der laa Orlogsskibe fra mange Nationer. Den 24. besteg nogle af os en nærliggende Høj, der gav os herlig Udsigt over Byen og Omegn, hvilken paa denne Aarstid var meget skøn. Jeg forlod Trondhjem den 26. med Bodø som min Rejse's Maal, for der at se Midnatsjolen's Herlighed. Ved vor Ankomst der (380 Mil fra Trondhjem), regnede det, hvorfor jeg rejste videre mod Nordkap, hvor jeg var mere sikker paa klart Vejr. Jeg købte Billet til Hammerfest, den nordligste By i Verden, 395 Mil fra Bodø. Den ligger under den 71. nordlige Breddegrad, og var det ikke for Golfstrømmens Indflydelse paa Klimaet, kunde intet Menneste leve der. En af Præsident Joseph F. Smith's Sønner virker der som Missionær. Om bord havde vi en Del til Ballonekspeditionen henhørende Artikler, blandt hvilke en Baad 35 à 40 Fod lang og en Kurv omtrent samme Længde, forskellige Oliebeholdere, Tømmer og andet til Brug ved Opførelsen af en traadløs Telegrafforbindelse med det nordpol søgende Rejseelskab fra Hammerfest. Jeg steg op paa en Høj, hvor denne Station skulde bygges, og fra den overskuede Havet, ovet hvilket Midnatsjolen stod klar og skøn og frembød et prægtigt Syn. Med samme Baad sejlede jeg derpaa til Bardø, 225 Mil fra Hammerfest, og paa Vejen betragtede den store Klippe, Nordkap, hvor saa mange Turister ere rejst til for fra den at bestue Midnatsjolen, og i mange Tilfælde ere blevne stufede paa Grund af Uvejr, saa at de hverken kunde komme i Land eller se Solen fra Skibet. Men jeg traf paa gunstigt Vejr, og Søen var stille og Solen klar. Jeg følte mig godt belønnet for Umagen og blev vel modtaget i Bardø hos en Dame, som holder et privat Hotel, hvor Brødrene have boet og er bleven godt behandlet. Hun vilde gerne, at jeg skulde holde Forsamling der i Byen. Hun gif selv ud og fik Good Templar Lokalet bestilt for Søndagen den 15.

Jeg besluttede at besøge et Kloster. ovre i Rusland, der var mig anbefalet at besøge, og tog derfor med en russisk Damper den 5. til Petshanga, hvortil vi ankom næste Morgen og ankrede i Havnen. Munkene vare her med Baad for at tage Besøgende iland, thi Vandet var saa lavt, at Damperen ikke kunde komme nærmere ind, og det tog halvanden Time til at ro iland. Her stod nu Heste og Bogne parat til at befordre os til Klosteret, som laa 18 Kilometer inde i Skoven, hvilket tog os to Timer at køre. Ingen af Munkene kunde tale Norsk eller Engelsk, men ved Klosteret var der een, som kunde tale noget Norsk, og derved blev

jeg nogenlunde afhjulpen. Jeg blev anvist et pænt Bærelse, hvor jeg satte mig ned. Uheldigt for mig var det netop i deres Faste jeg var kommen her, og selvfølgelig var der lidt knapt om Kost. Men jeg klarede mig dog „nok saa bra“, da jeg havde lidt Mad med fra Bardø. Munkene vare meget gæstfri og forekommende. Jeg var flere Gange i Kirke, men kunde jo ikke forstaa, hvad der blev sagt. Deres Gudstjeneste var idel Sang, Messse, Røgelse og Beden. De bad til hvert Billede paa Væggene. Der var ingen Stole eller Bænke at sidde paa, hvorfor enhver maatte enten staa eller knæle. Der fordredes ingen Betaling af Fremmede, uden hvad de af fri Villie vilde lægge i Bøsserne. De have en meget pæn Plads med Birkestov rundtomkring paa flere Mile. Der er for koldt for Agerdyrkning af Kornsorter, men der er temmelig godt Græs. Det er dog et Paradis ved Siden af det kolde Norge, hvor man ikke finder andet end Fisk for Hundreder af Mile. Der er meget at sige om dette Kloster, men det maa vente til en anden Gang.

Mandagen den 16. Jeg havde et meget godt Møde i Aften; Huset var fuldt, mer end 200 pæne, rolige Folk vare til Stede, og alle syntes at føle sig tilfreds med mit Foredrag. Jeg havde averteret i to Blade, og lejede en Mand til at ringe med en stor Klokke og raabe paa Gaderne et Par Timer før Mødet, hvilket havde god Virkning. Jeg har haft mange gode Samtaler med Folk paa Rejsen, og rejser nu hjem i Aften med Hurtigruten og venter at være i Bergen den 26.

A. M. Nielsen.

Et ondt Menneskes Plager. Jeg undrer paa, skriver een, hvad en ond Mand tænker paa, naar han gaar tilfjængs — naar han sluffer Øjet og lægger sig — naar han befinder sig i Mørke og alene, og nødsjages til at betragte sig selv. Ingen lys Tanke, ingen Velgørenheds Gerning, intet trøstende Ord, intet kærligt Blik han kan genkalde og glædes ved. Ingen Skærv lagt i Haanden paa nogen fattig; ingen Lyksstraale af Trøst og Opmuntring sendt til nogen, der maa kæmpe for Livets Eksistens; ingen stærk Broderskabs Haand udstrakt for at redde sin Næste udaf Nød eller Fare. Naar intet saadant kan fremstille sig i hans Tanker og velsigne ham for den tilendebragte Dag, hvilken Affky maa han ikke have for sig selv!

Naar den eneste Sejer, han kan forestille sig at have vunden, er en ond Sejer, hvori han har forurettet sin Næste, er hans Spottesmil ikke at undres over. Hvor ren og dejlig og god den retskafne dog maa se ud for ham, sammenlignet med hans eget uhyggelige, formørkede Liv. Naar selv en enkelt Forurettelse mod Næsten er nok til at holde det almindelig gode Menneske vaagent i Timevis om Natten, hvorledes maa da han føle, som anvender sin hele Levetid til at gøre ondt? Naar der allerede er saa megen Sorg og Lidelse i Verden, hvorfor vil du da ved een flet Handling tillægge nogen et Pund til sin allerede tunge Byrde? Gør hvad er ret og jov roligt i Fred med Gud og Mennesker.

(Kopi.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 · Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Onsdag den 15. August 1906

Aabenbaring fra Gud.

„Se, de Dage komme, siger den Herre, Herre, at jeg vil sende Hunger i Landet; ikke Hunger efter Brødet, og ej Tørst efter Vandet, men efter at høre Herrens Ord. Og de skulle vanke hid og did, fra Hav til Hav, og fra Norden indtil Østen; de skulle løbe omkring at søge Herrens Ord og ikke finde det.“ (Amos 8:11-12.)

Saaledes saa Profeten Amos, som levede cirka 800 Aar f. Kr., ned til en Tid, da der ikke skulde kunne findes en Herrens Tjener i Landet, der kunde forkynde Folket Herrens Ord. Hvis denne Profeti skulde gaa i Opfyldelse, vil det kunne ses, at førend Folket igen kunde høre Guds Ord, maatte det ske ved en Aabenbaring. De havde Fædrenes Skrifter iblandt dem paa den Tid og siden den Tid, men disse vare ikke, hvad Profeten mente med Guds Ord. Han maa have ment Aabenbaring til Vejledning for Folk, som stod i Trang derfor. Om den Tid har været eller ikke, da Folket skulde hungre efter Herrens Ord, gør ikke noget til Sagen; thi dersom vi finde, at en saadan Trang nogenjinde viser sig, da opfylder den Profetens Profeti. Under saadanne Forhold kan ingen fremstaa af sig selv og give Guds Ord, uden han i Virkeligheden var kaldet af Gud ved Englebud af Himmelen. Ingen kan selv paatage sig Guds Kraft og Mand til at møde en ugudelig Verden og forkynde Herrens Ord, medmindre Gud har kaldet ham paa sædvanlig Vis, nemlig ved Aabenbaring; thi ingen kender det, som hører Gud til, uden ved Guds Mand.

Dersom vore Medmennesker vilde se paa Sagen, saaledes som Drengen, Joseph Smith (dengang ikke en Mormon) gjorde, at Visdom fra Gud er nødvendig for at kunne bedømme (under de eksisterende Tviftigheder og Modsigelser om mange af Kristi Værdomme) hvilken af dem var rigtig eller nærmest rigtig, saa vilde de ogsaa kunne se, at for at kunne erholde den forønskede Oplysning maatte de bede Gud derom, og at han kun ved Aabenbaring kunde give den.

Mon nogen virkelig tror, at denne Slægt er saa meget mere oplyst, at den ikke behøver hans Raad til Vejledning? Tilskyndende er dette den almindelige Mening. Naar Tviftigheder opkomme om et eller andet Spørgsmaal henhørende til Religionen, sammentalder de et Kirkeraad og diskutere derom, og hvis de ikke kunne komme overens, splittes Sækten i to eller flere Partier, og saaledes er Kirken bleven adspjaltet

i næsten utallige hinanden modstridende Sætter, og saaledes bliver det ved. Den ene „Lærde“ holder sine Anskuelser for at være lige saa gode som den andens. Alligevel kalder hver af dem sig „kristen“, ihvor meget de end afvige fra Kristi Lærdom. Ikke alene er den „kristne Verden adspлтt i sig selv, men afstaaen fra Guds Aabenbarelse, og det af sin egen Villie; og Aarsagen vil findes deri, at den elsker „Verden og dens Begærligheder“ mere, end den elsker Gud. Den agter Penge, Pragt og Ære at være mere værd end Herrens Velbehag og Betsignelser; den foragter Herrens Sendebud, men lærer (med Lærerne) „hvad J have gjort mod en af disse mine smaa, det have J gjort mod mig.“

J Apostlernes Dage som i de gamle Profeters Tider tilkendegav Herren sin Villie og sine Raad gennem sine Tjenere, Profeterne. Han ansaa, at dette var nødvendigt for Folkets Vejledning til Frelse. Undertiden talede han ved sin egen Røst, og til andre Tider ved Synner og Englebud. I det nye Testamente findes „Engle“ nævnet 150 Gange, hvilket Ord kun betyder Tjener — i disse Tilfælde Herrens Tjenere enten i Himmelen eller paa Jorden. Dog kunne „Kristne“ ikke tro, at en Engel kan komme som et Herrens Sendebud i denne „oplyste“ Tid. De behøve ikke mere af Guds Ord, end den Del, der nu findes sammenfat af Menneskene selv og kaldes Bibelen.

Trods Verdens Ros af sin store Videnskab og Visdom er den dog uvidende om sand Teologi og Frelsens Plan, fordi den ikke længer vil lade sig belære af Herren. Ja, den vil endog ikke kende ham, som han er — saaledes som Frelseren lærte os. Hvorledes skal den i Grunden kunne tro paa Aabenbaring fra en saadan Gud, som den nu oplæres om: som ikke bestaar af Dele; ikke kan betegnes; ikke har Omfang eller Begrænsning; som „skabte Mennesket i sit Billede,“ men dog ikke ligner ham; som talede i fordums Dage, men ikke kan tale mere; som er evig og uforanderlig, men dog saa meget forandret siden Apostlernes Dage; som sendte det evige Evangelium, der nu skal være et andet; der forlangte fuldstændig Udydighed og Offer, men nu kun skulde forlange Tro uden Udydighed. Nej, en saadan Gud kunne de ikke vente Aabenbaring fra. Det er den sande, den evige, den levende Gud, som til alle Tider har aabenbaret sig, og ikke den forstillede Gud. Det er fuld Tro og Tillid til ham, der har bragt Betsignelse til hans Børn i forskellige Tidssaldre og i vor egen Tid. Han vil ikke aabenbare sig for en vanartet Slægt, medmindre det være ved hans Straffedomme, der ere lige saa sikre som hans lovede Betsignelser.

Sandt nok staa Jesu Kristi Kirke ikke i Forbindelse med nogen af de saakaldte „kristne“ eller med andre Samfund. Kristus oprettede kun een Kirke og gav den ikke modstridende Love eller Skikke, men bestemte visse Love og Ordinanser for sin Kirke, og han advarede Menneskene ved sin Apostel Paulus imod at forandre noget af det, som han havde

beskiftet. (Gal. 1:6-9.) Gud har for længe siden aabenbaret, hvad der skulde ske i Tider, der dengang vare tilkommende, ja lige til de sidste Tider, men Menneffene tro ikke disse Aabenbareelser mere, end de tro ny Aabenbarelse. Gud aabenbarede til Kong Nebuchadnezar ved Profeten Daniel, hvad der skulde ske i tilkommende Tider lige til de sidste Dage, da Guds Rige skulde oprettes, ikke af Menneffer men af Gud selv. Kristus lod sine Apostle vide nogle af Tegnene, hvorpaa ikke alene de selv, som forlængst ere i Himlen hos ham, men efterkommende Slægter kunde kende, naar Riget var paa Jorden, og naar hans andet og herlige Komme var nær. Gud lod Menneffene vide ved sin Tjener, Johannes, Aabenbareren, hvorledes Riget, som blev borttaget formedelst det store almindelige Apostasi, skulde gengives, nemlig ved en Engel før Kristi anden Tilkommelse. Men Menneffene ville ikke tro nogen af disse gamle Aabenbareelser, førend det er sket altsammen, og de ikke længer kunne nægte Sandheden. Vel kunde Frelseren udbryde: „Dog naar Menneffens Søn kommer, mon han skal finde Troen paa Jorden?“ Han vidste, hvor let Menneffene kunde ledes bort fra Troen, og kendte den Magt Satan vilde bruge for at nedbryde det Rige, Kristus havde oprettet, og over hvilket han skulde regere som Kongers Konge, naar Tiden skulde komme. „Salige ere de, som høre Guds Ord og bevare det.“

F. C.

Afløsning. Ældste Thor C. Nielsen, der har virket som Missionær i Christiania og ledet Sangforet der et Aar, løstes fra sin Missionsvirksomhed i Skandinavien den 20. Juli. Med sin Familie tager han en Rundrejse i England og til Paris før deres Afrejse til Amerika med Damperen Arabic den 17. August. Deres mange Venner i Skandinavien ønske dem en lykkelig Rejse og glædelig Hjemkomst til Zion.

Flyttet. Ældste Emil Christoffersen fra Bergens til Kristiania Konference, og James R. Petersen fra Aalborgs til Københavns Konference.

Var der Nødvendighed for Aabenbaring i det 19. Aarhundrede?

I Begyndelsen af det 19. Aarhundrede, saa vel som i mange af de forud forløbne, var der mange forskellige Kirkesamfund og Sætter i Verden, hvilke i mange af deres Lærdomme vare uførenelige, og dog erklærede de sig alle at holde sig Kristi Bud og Lære efterrettelige, den Lære der blev givet Kristi tidlige Disciple til Rettejnor i deres Tro og Vandel. Mange af estertænkende, saavel unge som ældre, betragtede disse Splidagtigheder med Forundring, eftersom de alle indrømmede Frelserens

Ord at være sande og rigtige; dog vidste de, at han idelig formanede sine Disciple at være enige, sigende: „derfom J ikke ere eet, ere J ikke mine“, og han viste dem, hvad Følgen af Splidagtighed vilde blive. Hvorledes skulde nogen kunne dømme imellem disse uenige Kirker, hvilken af dem var den rette? hver gjorde jo Paastand om Rigtigheden af sin Tro, og brugte Bibelen som sin Autoritet. Fandt man Overensstemmelse med Skriften i eet af de omstridte Lærespørgsmaal, saa fandt man Afvigelse og Undskyldning i andre, saavel i den ene som i den anden Kirke. De, som udgav sig for Ordets Forkyndere, laa i bestandig Ordstrid med hverandre om Skriftens rette Fortolkning; hver havde sine egne Anskuelser.

Blandt de mange sandhedsføgende var en Dreng paa 14 Aar ved Navn Joseph Smith, hvem de forskellige Prædikanter søgte at drage til sig, hver med den Paastand at være den sande Herrens Tjener. I sin Sagen efter Oplysning i Bibelen traf Joseph paa Jakobs Raad til dem, som ikke vare vise nok til selv at dømme i vigtige Sager. Vi finde det i Jakobs Brev 1:5, saaledes: „Derfom nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne, og bebrejder ikke, saa skal det gives ham. Men han bede i Troen, intet tvivlende osv.“ Dette forekom Joseph fornuftigt, praktisk og paalideligt. Sandt nok var Betingelsen paa Bønhørelse Tro og Tillid til Gud. Han troede fuldtud, der var en Gud; derom nærede han ingen Tvivl. Han besluttede derfor at følge Jakobs Raad, thi han følte netop Trang for den Visdom, hvorved han kunde kende, hvilken var den rette Kirke, saa at han kunde forene sig med den.

Han begav sig en Morgen ud i den nærliggende Skov, hvor han søgte sig et Skjul for alle Mennesker, og der, maaste for første Gang, paa sine Knæ aabnede sit Hjærte og sin Mund i Bøn til Gud. Vil nogen Kristen bebrejde ham for denne Fremgangsmaade at søge Visdom paa? Skulde han hellere foragte Apostlens Raad og søge den blandt de splidagtige og hovmodige? Nej, ingen uden saadanne, som tro sig selv vise og kyndige uden Guds Hjælp, vilde bebrejde ham for at henvende sig til Gud.

Straks da han havde bøjet sig i Bøn, blev han overvældet af en Magt, der syntes at vilde ødelægge ham. Den kastede ham til Jorden og søgte at kvæle ham, saa at han ikke kunde ytre et Ord eller raabe om Hjælp. Den søgte at forhindre Drengen i at udføre sit Forsæt at anraabe Herren. Den sled i ham, indtil Herrens Herlighed neddalede og omsfannede Stedet og Drengen, for hvilken Magt Satan maatte vige. Et herligt Syn var nu aabent for Joseph, idet han skuede to Personer i celestrial Herlighed, skønt i menneskelig Skikkelse. En af dem sagde til Joseph pegende paa den anden: „Denne er min Søn, den Elskelige, hør ham.“

Hvad? Faderen og Sønnen nedlade sig til at gæste en ung Dreng

paa 14 Aar? Verden forbauses! Den ler! Den bespottes. Den raser, forfølger Drengen, vil tvinge ham til at fornægte Herrens Aabenbarelse, ja endog eftertragter hans Liv. Vidste Satan, hvad Følgen af Drengens oprigtige Driftighed vilde blive? Man skulde næsten tro det.

Al Frygt havde nu forladt Joseph. Han kommer frem for Guds Søn med det i ham brændende Spørgsmaal, „hvilken Kirke er den rette, hvilken skal jeg forene mig med?“ Svaret lød: „Jungen af dem er min Kirke; de drage nær til mig med deres Mund og ære mig med Læberne, men deres Hjerter ere langt fra mig. De lære saadanne Lærdomme, som ere Menneſtebud, og de have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft.“ Joseph forstod tydelig disse Ords Betydning. Ethvert fornuftigt Menneſte vilde have forstaaet dem. De vilde forstaa, at det var Kristus, som talede til ham; at det var hans Fader og vor, som præsenterede ham til Joseph. Hvem turde efter en saadan guddommelig Tilkendegivelse vove at fornægte den, — mindst et oprigtigt og ærligt Barn. Eller hvilket Barn paa 14 Aar vilde vove at sige, at Faderen og Sønnen havde talt med ham og sagt ham visse Ting, som vare aldeles modstridende hele Verdens Lære og Anskuelse og holde fast ved sin Paaſtand trods al Opposition?

ÿ Forſtandige, ÿ Wiſe, brug dog eders Fornuft, naar ÿ bedømme denne Sag. See, hvad den har haft til Følge: at 2000 Mænd stadig ere borte fra deres Hjem og Kære, for at forkynde dette Budskab uden Løn af Menneſter; møde Haan og Bespottelse og undertiden blive grusomt mishandlede.

Det var en unisforſtaaelig Aabenbaring fra Gud, om hvorledes den kristne Verden ſtaar overfor Gud. Alle vare afvegne fra Sandheden paa forſkellige Maader. Ved nøjere Undersøgelse kan enhver ſe Rigtigheden af denne Erklæring. Allevegne høres Beltalenhed og ſmukke Ord i Kirkerne. Allevegne raabes der: Herre, Herre, i oplæste Bønner, og „kom til Jeſus“ hører man fra alle Sider, men hvem af diſſe ere villige til at „holde alt“, hvad han har befalet? Nej, der prædikes det, der kildrer Menneſters Øren, og der ſes gennem Fingre med det, ſom er Gud en Bederſtyggelighed. Guds Aabenbaring forkaſtes, hans Tjenere forhaanes, og hans Folk forfølges af Verden, hvilket er det ſikreſte Kendetegn paa, at vi ikke ere af Verden; thi den vilde elſte ſit eget. Den omdanner den oprindelige kristne Lære til at paſſe Menneſters forſkellige Anskuelse, og diſſe bekvemmeliggør dens Fordringer, trods Herrens Befaling til det modsatte. De paatage ſig Autoritet til at vælge ſig „Lærere i Hobetal“ og „lære ſaadanne Lærdomme, ſom ere Menneſtebud.“

Hvis den gamle Orden ſkulde indføres i Verden før Kristi anden Tilkommelse, ſom den var lovet, ſaa maatte det abſolut ſke formedelſt ny Aabenbaring fra Himlen, eſterſom Verdens Wiſe aldrig kunde blive enige om at genbringe den oprindelige Lære i dens Renhed. De kunde

ikke selv tilegne sig Magt fra det Høje, og Myndighed til lovligen at handle for Herren. Han maatte selv gengive denne Magt og Myndighed saavel som de nødvendige Instruksler om Fremgangsmaaden for disse Tings Genoprettelse. Kristus alene kan foreskrive Love for sin Kirke, og Menneskene maa bøje sig for ham.

Aabenbaring er nødvendig, naar Menneskenes Visdom ikke er tilstrækkelig for Kirkens Vejledning — naar de ikke formaa at komme til Enhed i Troen. Ny Aabenbaring er en fornuftig Udvej fra Verdens Tvivl og Ubished. Den er lovet. Den er bibelsk. Den er nyttig. Den kan erholdes: „Beder, saa skulle I faa — søger, saa skulle I finde, banker, saa skal eder oplades.“ Ere disse Øster paalidelige? den sande Troende svarer ja. Men den, som beder, bede i Ydmyghed, thi „Gud staar de Hoffærdige imod, men de Ydmyge giver han Raade.“ Selv den vise og lærde Saul (siden Paulus) maatte ydmyge sig og bede om at forstaa, hvad han skulde gøre, og ved Aabenbarelse erholde den Kundskab. Kong David, Kong Salomon og mange andre Store maatte ydmyge sig og bede Herren om Vejledning og erholde den ved Aabenbarelse. Hvorfor skulde alt det, der ligger i Fremtiden, ske paa en for Menneskene overraskende Maade, naar Gud har sagt ved Profeten Amos (3:7): „Sandelig, den Herre, Herre skal ikke gøre noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne.“ Der er stor Trang for Aabenbaring i vor Tid ligesom i andre Tider. Guds Brede har hængt over Verden i et langt Tidsrum; over Søderne fordi de forsfæstede Frelseren, og over Hedningerne, fordi de undertrykte hans Folk og omdannede hans Kirke til noget andet. Lad den kristne Verden være oprigtig i at bede: „Ske din Villie, som i Himlen saaledes og paa Jorden“, og lytte til Herren, naar han tilkendegiver sin Villie ved Aabenbaring gennem sine Tjenere, Profeterne. Nu lyder hans Budskab til Jordens Beboere:

„Hører i Stammer og Slægter paa Jord, Herren har talet paany.“

Og hvo, som virkelig ønsker at høre, hvad han har talet, kan høre det af de Sidste-Dages Hellige, der nu findes i næsten alle Lande. Herren har anbetroet sit store Sidste-Dages Værk til dem ved Aabenbaring, og det strider frem trods al Modstand. Magt og Myndighed er gengivet ved himmelske Sendebud til at forkynde Evangeliet og forvalte i alle Guds Riges Ordinanser, nu ligesom fordum. Tusinder af levende Vidner kunne stadfæste, at Guds Aand og Kraft er i hans Kirke nu ligesom fordum, og at Herren holder, hvad han lover. F. C.

Herrens Frygt er Visdoms Krone, som udfylder Fred og sund Væ-
gedom. (Sirak.)

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortfat fra Side 240.)

For et Aar arbejdede Barnabas og Saul sammen i Antiochia med meget godt til Følge, thi mange blev tillagt Kirken der. I samme Aar, A. D. 44, kom nogle Brødre der fra Jerusalem. Til en af dem ved Navn Agabus var det bleven aabenbaret, at der snart vilde blive Hungersnød især i Judæa, hvilken vilde besvære de Kristne i den hellige Stad. De i Antiochia erindrede, hvad Moderkirken havde gjort for dem ved at sende dem Barnabas til at hjælpe dem i aandelige Ting; derfor vare de nu villige til at vise deres Taknemmelighed og Sympati for de lidende ved at sende dem Hjælp ved Barnabas og Saul, som nu skulde derhen. Disſes Ankomst til Jerusalem var lige før Jødernes Paaske, sidst i Marts Maaned. For fem Aar havde den lille Menighed der haft Fred og Ro, men nu kom der Genvordigheder værre end Hungersnød. Herodes Agrippa den første forfulgte de Kristne for derved at gøre sig populær hos Jøderne. Her er en kort Beretning om en stor Forbrydelse: „Men paa samme Tid lagde Kong Herodes Haand paa nogle af Menigheden for at mishandle dem. Men han lod Jakob, Johannes' Broder, henrette ved Sværd. Og der han saa, at det behagede Jøderne, gif han videre, og lod ogsaa Petrus gribe.“ Disſe tre Disciple stod særdeles højt i Anseelse af Menigheden i Jerusalem. Jakob var Johannes' ældre Broder. Vi tænke os dem som Fisterdrengene først, og siden som Mænd, der tilsammen fulgte med Jesus, der muligvis var i Slægtskab med dem. Deres Interesser vare fælles som ogsaa deres Kærlighed for hverandre indtil den Time, da Herodes adskilte dem ved Sværdet. De vare to af de tre mest elskede af deres Herre. Jakob var den første til at følge ham i Døden. Johannes levede til en høj Alder, og til at sørge over de andre to.

Hverken Herodes eller Jøderne vare tilfredse med at alene Jakob kom af Dage. Han planlagde en anden Prøvelse for den unge Kirke, nemlig at omkomme Petrus, hvem han lod arrestere og fængsle, i den Hensigt efter Jødernes syv Dages Helligholdelse af deres Paaskefest at bringe ham frem for offentlig Henrettelse. Ved Dag og Nat var Apostlen strengt bevogtet af seksten Soldater, til to af hvilke han var sammenbunden med Lænker.

Der var ingen jordisk Magt til at frelse ham, men der var en hos Gud. I et kristent Hjem, hvor boede en Kvinde, der hed Marie, Moder til Johannes med Tilnavnet Markus, havde mange kristne samlet sig, og bønſaldt Herren om Peters Udfrielse fra Fængslet. Den syvende Nat af Festen var kommen, og den følgende Morgen skulde han bringes frem. Medens der uophørlig blev bedet for ham i Mariens Hus, blev deres Bønner ogsaa besvaret ved, at en Engel blev sendt til Petrus i Fængslet

og løste ham af hans Lænker og førte ham ud gennem Fængslets Port. Peter gif hen til de forsamlede Hellige, der bleve meget forbaufede ved at fe ham. Han forklarede dem, hvorledes Herren ved fin Almagt havde bragt ham ud af Fængflet.

Marie var i Slægtskab med Barnabas. Muligvis var han og Saul iblandt dem, der med Glæde modtog Peter, i hvis Hus Saul havde logeret, da han fidsft var i Jerufalem, hvorfra han flygtede til Kilefien, da han var i Fare for fit Liv.

Utter vende vi os hen til Cæfarea, den romerfte Hovedftad i Paleftina, i hvilken vi fandt Cornelius, den romerfte Hovedsmands Hus. I denne Stad var der bleven et stort Teater bygget af de ufkyldiges Morder, fom var Bedstefader til Jakobs Morder. Det var bygget halv-rundt med Vænke af Sten, den ene Række ovenfor den anden, faa at en umaadelig Maffe Menneffer kunde rummes. Det blev fiden Skueplads for en mærkelig Tildragelfe.

Den romerfte Kejfer, Claudius havde vundet store Sejre i Storbrittanien, og da han kom tilbage til Rom, var der stor Jubel og Glæde. Herodes tænkte at vinde fig stor Anfeelfe hos Kejferen, ved at holde en stor Fefte for ham i Cæfarea, hvor han ftyndte fig hen fra Jerufalem. Om Morgenen den anden Dag var Teatret fyldt med en umaadelig Menneffemaffe for at overvære det umenneffelige Skue af Gladiatoren, der kæmpede mod hverandre for at more Folket. Herodes indfandt fig ifklædt en koftelig Raabe, der glimrede af Sølv. Tidlig om Morgenen, da Solens Straaler faldt paa ham, blendede hans glimrende Raabe alles Øjne. Smigret af deres Beundringsraab holdt han en Tale til de forsamlede, der jublende freg: „Det er Guds Røft og ikke et Menneffes.“ Han var villig til at tage denne Vre til fig felfv, og faaledes vanære ham, fom alene tilkommer al Vre. Straks flog Herrens Engel ham, fordi han ikke gav Gud Vren. Hvor forffelligt var ikke dette fra Peters Løkladelfe fra Fængflet ved en Engel.

Den Straf, der kom over Herodes ved Engelen, var en fortærende Sygdom lig den, der foraarfagede hans Bedstefaders Død. Han blev baaren fra Teatret til fit Hus, hvor han laa fem Dage i haarde Lidelfer for fin Død, der indtraf, da han kun var 45 Aar gammel. Da Scenen i Teatret faa pludfelig blev forandret fra de gladiatoriffe Kampe og andre ugudelige Lege, til den Straf der kom over Kongen, flygtede Folket og jønderrev deres Klæder af Stræk, ifølge Landets Skik i fajaanne Tilfælde. Kirkens Tjender forbaufedes over Peters Udfrielfe fra Fængflet og forfærdede over den Straf, fom var kommen over Herodes, formilbede de for en Del deres grufomme Handlemaade mod de Kriifte.

(Fortjættes.)

Efteraarskonferencerne.

Efteraarskonferencerne ville blive afholdt som følger: i

Kristiania	den	8.	9.	og	10.	September.
Trondhjem	"	15.	16.	"	17.	"
Bergen	"	22.	23.	"	24.	"
Århus	"	6.	7.	"	8.	Oktober.
København	"	13.	14.	"	15.	"
Ålborg efter senere Bestemmelse.						

Bed hver af Konferencerne vil der om Søndag Formiddag afholdes Søndags-Stole Konference, og Tirsdag Aften efter nævnte Datoer ville de kvindelige Hjelpeforeninger holde deres Konferencemøder.

Præsident Joseph F. Smith er i disse Dage paa en Rundrejse i Europa, men vil ikke have Tid til at besøge de Hellige i Skandinavien denne Gang.

Misionærernes Rapport for Juli 1906.

Konferencepræsident	Konference	Antal Misionærer	Strikter omfatte	Bøger omfatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Orbinerede	Børn besøgte
J. B. L. Breinholt	Ålborg	22	4450	438	3999	881	66	5		4
Joseph L. Peteresen	Århus	20	5149	636	4587	1057	90	6	3	
Niels L. Lund	København	18	6081	472	5682	610	54	7	1	2
Adolph M. Nielsen	Bergen	19	3545	551	1754	409	46	3		
Søren Rasmussen	Kristiania	30	6383	1434	6581	1806	101	2		2
Ephraim Peteresen	Trondhjem	21	4231	1422	3311	792	28	2		
Totalsum for Misionen		130	29839	4953	25914	5555	385	25	4	8

Mærk: I Juni Maaned havde Ålborg 784 evangeliske Samtaler mere, end den indsendte Rapport dengang viste.

Indhold:

Utah og Mormonerne	241	Afløsning og Flygtning	250
Nyt Luftskib	245	Var der Nødvendighed for Aaben-	
Uddrag af et Brev	246	baring i det 19. Aarhundrede?	250
Et ondt Menneskes Plager	247	Sankt Pauli Levnedsløb	254
Redaktionelt:		Efteraarskonferencerne	256
Aabenbaring fra Gud	248	Misionærernes Rapport	256

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (S. Peteresen).